

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Samosoudce Obvodního soudu pro Prahu 2 JUDr. Milan Rossi rozhodl v hlavním líčení konaném v Praze dne 07.10.2021

takto:

I.

Obžalovaný

██████████ M██████████ K██████████,

nar. ██████████ v ██████████, trvale bytem ██████████
██████████,

je vinen, že

v souvislosti s vyhlášeným výběrovým řízením na prodej nemovitostí označených jako ██████████ a tvořených pozemkem parcelního č. ██████████ se stavbou čísla popisného ██████████ pozemkem parcelního č. ██████████ se stavbou čísla popisného ██████████ pozemky parcelních č. ██████████ vše v katastrálním území ██████████ zapsaných na listu vlastnictví číslo ██████████ Katastrálním úřadem ██████████ katastrálním pracovištěm ██████████ jejichž vlastníkem je ██████████ se sídlem ██████████ který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24. 02. 2015 a zveřejnil jej na webových stránkách ██████████ a v dalších médiích,

jako ██████████ kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři ██████████ P██████████ D██████████, nar. ██████████ částku 125.000,- Kč s legendou, že se údajně jedná o zálohu a že druhou polovinu obdrží ██████████ P██████████ D██████████ údajně poté, co ve výběrovém řízení uspěje jmenovitě kandidát H██████████

t e d y měl v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu a s podnikáním svým nebo jiného poskytnout úplatek,

č í m ž s p á c h a l

přečin podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (deseti) měsíců..**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců..**

II.

Podle § 226 písm. a) tr.ř. se obžalování

██████████ J ██████████ B ██████████,

nar. ██████████ v ██████████, trvale bytem ██████████

██████████ J ██████████ H ██████████

nar. ██████████ v I ██████████, trvale bytem ██████████, přechodně bytem ██████████

z p r o š ť u j í o b ž a l o b y

pro skutek popsáný v obžalobě státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 28.01.2016 sp.zn. 2 ZT 247/2015 tak, že

obžalovaný ██████████ H ██████████, jenž věděl, že bude vyhlášeno výběrové řízení, ve kterém měl zájem uspět, na prodej nemovitostí označených jako „██████████“ a tvořených pozemkem parcelního č. ██████████ a stavbou čísla popisného ██████████ pozemkem parcelního č. ██████████ se stavbou čísla popisného ██████████ pozemky parcelních č. ██████████, vše

Shodu s prvopisem potvrzuje Krákorová Petra

v katastrálním území [REDAKCE], zapsaných na listu vlastnictví číslo [REDAKCE] Katastrálním úřadem [REDAKCE] katastrálním pracovištěm [REDAKCE] jejichž vlastníkem je [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24.02.2015 a zveřejnil jej na webových stránkách [REDAKCE] a v dalších médiích, přičemž již v první polovině února roku 2015 na bližší nezjištěném místě předal obžalovaný [REDAKCE] H [REDAKCE] obžalovanému [REDAKCE] B [REDAKCE] finanční hotovost ve výši 250.000,- Kč, aby jmenovaný zprostředkoval předání peněz obžalovanému [REDAKCE] K [REDAKCE] [REDAKCE] což obžalovaný [REDAKCE] B [REDAKCE] učinil s tím, že částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro obžalovaného [REDAKCE] K [REDAKCE] a že zbývající částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro [REDAKCE] P [REDAKCE] D [REDAKCE] nar. [REDAKCE] [REDAKCE], kterému obžalovaný [REDAKCE] K [REDAKCE] tyto finanční prostředky kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obžalovaný [REDAKCE] H [REDAKCE] ve výběrovém řízení uspěje, přičemž poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že [REDAKCE] obviněný [REDAKCE] K [REDAKCE] žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení a že jej nechají proběhnout až do jeho finální fáze, tedy do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení,

t e d y

obžalovaný [REDAKCE] J [REDAKCE] H [REDAKCE] měl jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a v souvislosti s podnikáním jiného poskytnout úplatek,

obžalovaný [REDAKCE] J [REDAKCE] B [REDAKCE] měl odstraněním překážek usnadnit, aby obžalovaný [REDAKCE] H [REDAKCE] jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu a v souvislosti s podnikáním jiného poskytl úplatek,

č í m ž m ě l i s p á c h a t

obžalovaný [REDAKCE] J [REDAKCE] H [REDAKCE] přečin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku,

obžalovaný [REDAKCE] J [REDAKCE] B [REDAKCE] pomoc k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni.

Odůvodnění

1. Samosoudce zdejšího soudu dostal přidělenou trestní věc obžalovaných M██████████ K██████████ J██████████ H██████████ a J██████████ B██████████ poté, co Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti M██████████ K██████████, J██████████ H██████████ a J██████████ B██████████ nálezem ze dne 30.09.2019, sp.zn. IV. ÚS 1367/18 l tak, že zrušil usnesení Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 1413/2017-68 ze dne 20. prosince 2017, usnesení Městského soudu v Praze č. j. 61 To 91/2017-564 ze dne 30. března 2017 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 5 T 27/2016-506 ze dne 9. ledna 2017.

2. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že Obvodní soud pro Prahu 2 zprostil rozsudkem č. j. 5 T 27/2016- 445 ze dne 27. dubna 2016 všechny obžalované obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byli stíháni. K odvolání státního zástupce Městský soud v Praze usnesením č. j. 61 To 313/2016-480 ze dne 28. září 2016 zrušil zprošťující rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil nalézacímu soudu k novému rozhodnutí. Nalézací soud nově uznal napadeným rozsudkem M██████████ K██████████ (1. stěžovatele) vinným z pomoci k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, J██████████ H██████████ (2. stěžovatele) z přečinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a J██████████ B██████████ (3. stěžovatele) z pomoci k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Všem stěžovatelům zdejší soud uložil trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu třiceti měsíců, peněžitý trest 240 000 Kč s určenými splátkami a s alternativním trestem odnětí svobody v trvání 120 dnů; 2. stěžovateli navíc uložil trest propadnutí věci, a to finanční částky 125 000 Kč. Městský soud v Praze následně zamítl odvolání všech stěžovatelů s tím, že vina stěžovatelů byla jednoznačně prokázána. Dovolání všech stěžovatelů Nejvyšší soud odmítl jako zjevně neopodstatněná.

30 Ústavní soud dále podrobně rozebral podstatu ústavních stížností stěžovatelů. Uvedl, že stěžovatelé (každý samostatně) podali proti napadeným rozhodnutím ústavní stížností vedené pod sp. zn. IV. ÚS 1367/18, 1. ÚS 1410/18 a III. ÚS 1429/18, které byly usnesením pléna Ústavního soudu ze dne 16. května 2018 spojeny ke společnému řízení pod sp. zn. IV. ÚS 1367/18. Ve své ústavní stížnosti M██████████ K██████████ popsal okolnosti případu a namítal, že zprošťující rozsudek vynesl nalézací soud na základě řádně provedených důkazů. Odvolací soud žádné dokazování neprováděl, nenařídil nalézacímu soudu provést další úkony nebo doplnit dokazování, jen mu vytkl, že rozhodoval v senátu, ač měl rozhodovat samosoudce, a ztotožnil se s tvrzením státního zástupce o nesprávném hodnocení důkazů, rozsudek zrušil a věc vrátil k novému rozhodnutí. Nalézací soud následně zopakoval obsah dosavadního jednání, provedl důkaz listinami dodanými obžalovaným, a rozhodl ve věci samé (při částečně shodném odůvodnění) opačně než ve zprošťujícím rozsudku s odkazem na nutnost hodnotit důkazy ve světle právního názoru odvolacího soudu, jímž je vázán. Hodnocení těchto důkazů nalézacím soudem je v odůvodnění obou rozsudků zcela opačné. Takzvané právo na spravedlivý proces přitom vyžaduje, aby soud přesvědčivě, logicky a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil své rozhodnutí. Podle něj není správné, aby odvolací soud dával závazné pokyny, k jakým skutkovým zjištěním má nalézací soud při hodnocení důkazů dospět (viz například rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 76/2001 ze dne 29. května 2001), a dále uvádí, že podle usnesení Nejvyššího

soudu nebyl nalézací soud zavázán k určitému vyhodnocení důkazů, ale jen k tomu, aby je hodnotil jednotlivě i v souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu), byť tato povinnost mohla být odvolacím soudem lépe formulována. Proto je přesvědčen, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že nalézací soud vynesl svůj odsuzující rozsudek vázán právním názorem a „nezbývá“ mu než přehodnotit důkazy v souladu s ním. Závěrem poukazuje na vyjádření státního zástupce k dovolání, jenž konstatoval existenci několik závažných pochybností o respektování základních postulátů spravedlivého procesu, které je třeba napravit, což však Nejvyšší soud neučinil. Vyvozené právní závěry jsou podle 1. stěžovatele v extrémním rozporu s výsledkem dokazování [viz nálezn sp. zn. III. US 68/04 ze dne 9. června 2005 (N 121/37 SbNU 535)] a popsáním postupem byla zavázáním nalézacího soudu právním názorem odvolacího soudu porušena zásada bezprostřednosti a ústnosti řízení spolu s absencí vnitřního přesvědčení soudu při hodnocení důkazů, a v důsledku toho řádného zdůvodnění hodnocení důkazů. Dále Nejvyšší soud porušil dvojinstančnost řízení a právní jistotu pomínutím dovolacích námitek.

31 Ve své ústavní stížnosti J. H. uvedl, že odvolací soud se nevypořádal s jeho obhajobou, podle které při absenci přímých důkazů netvoří důkazy provedené nalézacím soudem uzavřený a ničím nepřerušovaný řetězec, prokazující jednoznačně jeho vinu; závěry soudů nejsou v souladu se zjištěným skutkovým stavem, a rovněž byla porušena zásada *in dubio pro reo*. Odvolací soud zrušil zprošťující rozsudek pro odlišné hodnocení důkazů v rozporu (například) s nálezem sp. zn. II. US 3564/12 ze dne 5. března 2013 (N 38/68 SbNU 391). Pokud pak na základě tohoto usnesení nalézací soud zcela rezignoval na myšlenkový proces vedoucí k závěru o vině, a namísto toho zdůraznil, že rozhoduje „vázán právním názorem vyjádřeným odvolacím soudem a nezbývá mu než hodnotit důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere za prokázané jedním uvedená ve skutkové větě rozsudku“, jde o postup protiústavní. Zdejší soud tak při nezměněném dokazování učinil odlišná skutková zjištění byv vázán rozhodnutím odvolacího soudu. Taková změna hodnocení je v rozporu s nálezem sp. zn. I. ÚS 608/06 ze dne 29. dubna 2008 (N 79/49 SbNU 153), který zapovídá odvolacímu soudu nařizovat změnu v hodnocení důkazů či vnucovat nižšímu soudu hodnocení vlastní. Nejvyšší soud pak jeho dovolání neposoudil jako námitku nesprávného právního posouzení věci, nýbrž jako nesprávné hodnocení skutkového stavu; k tomu odkázal na nálezn sp. zn. III. ÚS 68/04. Podle něj Nejvyšší soud vysvětluje, že rozhodování v pochybnostech se týká jen otázek skutkových, nikoliv právního posouzení skutku, a proto nelze touto zásadou v dovolání argumentovat. Nebyla-li však tato zásada vzata v úvahu, byla věc nesprávně právně posouzena a nebylo namístě odmítnout dovolání.

32 Podle J. B. zrušil odvolací soud zprošťující rozsudek proto, že skutková zjištění neměla oporu v provedeném dokazování, a závěry nalézacího soudu hodnotící jeho zájem na rozhodnutí o prodeji nemovitosti označil odvolací soud za „dedukce a spekulace“. Zdejší i soud následně na základě stejných důkazů učinil ve věci zcela opačný závěr a stěžovatele uznal vinnými cíť se vázán právním názorem odvolacího soudu, který ale také neprováděl žádné dokazování. Jak Městský soud v Praze, tak i následně zdejší soud dospěly na základě původních důkazů k opačnému závěru, aniž by provedly nová zjištění. Zdejší soud tedy nepostupoval jako nezávislý, převzal-li bez dalšího názor odvolacího soudu. Rozhodnutí o jeho vině bylo založeno na okrajové zmínce ze soukromé nahrávky rozhovoru M. K. s D. což sice může založit podezření, avšak ničím nepotvrzené. Tvzení samo o sobě, že je pachatelem trestného činu, nelze považovat za prokázání jeho viny; byla tak porušena zásada *in dubio pro reo* a princip presumpce nevinu. Podle Městského soudu v Praze i Nejvyššího soudu přitom nebylo možné původní závěry odvolacího soudu považovat za závazný právní názor ukládající zdejšímu soudu povinnost rozhodnout o vině, tím se ovšem soudy vyhnuly podstatě věci - k tomu odkazuje na vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, který

právě takový postup označil za nesprávný, a dále odkazuje na judikaturu Ústavního soudu [nálezy sp. zn. III. ÚS 658/14 ze dne 14. října 2014 (N 192/75 SbNU 165), či sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. ledna 2009 (N 7/52 SbNU 73)] i Nejvyššího soudu (sp. zn. 4 Tz 140/2004).

33 Z uvedených důvodů byli všichni tři obžalovaní přesvědčeni, že obecné soudy porušily jejich práva zakotvená v čl. 8 odst. 2, 36 odst. 1, 40 odst. 1, 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i práva podle čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

34 Ústavní soud zjistil, že obžalovaný H. [redacted] měl zájem uspět ve výběrovém řízení na prodej nemovitosti, a proto měl předat obžalovanému B. [redacted] částku 250 000 Kč určenou rovným dílem pro obžalovaného K. [redacted] a pro zúčastněnou osobu svědka D. [redacted] (představitelé vlastníka nemovitosti) s tím, že stejnou částku obdrží i po úspěchu obžalovaného H. [redacted] ve výběrovém řízení. Poskytnuté peníze měly být zárukou, že obdarovaní nenaruší průběh výběrového řízení. Zúčastněná osoba si nějakou dobu poté, co obdržela obálku s penězi, uvědomila, že by mohlo jít o úplatek, a proto se po několika konzultacích obrátila na Policii České republiky, která věc začala šetřit, zúčastněné osobě umožnila zaznamenat rozhovor s obžalovaným K. [redacted] a očekávala předání druhé poloviny peněz poté, co obžalovaný H. [redacted] ve výběrovém řízení zvítězí (jeho nabídka byla výrazně nejvyšší); k tomu však nedošlo, neboť výběrové řízení bylo zmařeno postupem orgánu vlastníka nemovitosti, a to v důsledku snahy zúčastněné osoby o transparentní jednání. *Trestní řízení proto bylo vedeno zejména na základě výpovědi a audiozáznamu zúčastněné osoby.*

35 Ústavní soud uzavřel, že zdejší soud ve zprošťujícím rozsudku dospěl k závěru, že zúčastněná osoba skutečně obdržela obálku s penězi od obžalovaného K. [redacted], ostatní nepřímé důkazy však nevytvořily takový uzavřený logický okruh, který by umožnil závěr, že se stal skutek, jak byl v obžalobě popsán. Nepřímé důkazy netvoří souvislý a nepřerušovaný logický řetězec, z něhož by bylo možno dovodit jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru; provedené důkazy vedou jen k podezření vůči obžalovanému K. [redacted]. Podle nalézacího soudu se uplatní zásada *in dubio pro reo*, podle které má neprokázaná vina stejné účinky jako prokázaná nevina, neboť obžalobou uvedený skutkový děj je sice vysoce pravděpodobný, ale existují nejméně další dvě možné verze (viz č. 1. 435 verte a násl. spisu).

36 Ústavní soud uzavřel, že Městský soud v Praze po neveřejném zasedání ve svém usnesení (č. 1. 480-485) vytkl nalézacímu soudu nejprve nesprávné obsazení soudu, v němž rozhodoval senát namísto samosoudce, což mohlo vést ke dvoutřetinovému ovlivnění výsledku rozhodnutí, a dále se ztotožnil s odvolací námitkou státního zástupce, že nalézací soud nesprávně hodnotil důkazy a nevypořádal se se všemi skutečnostmi. Závěr nalézacího soudu o zájmu obžalovaného B. [redacted] o výběrové řízení zhodnotil odvolací soud jako dedukce a spekulace, naopak některé nejasnosti ve výpovědi zúčastněné osoby posoudil jako pochopitelné (zdravotní stav); podle odvolacího soudu nepřímé důkazy tvoří ucelenou logickou soustavu, ze které může vyplynout jen jediný závěr, zprošťující rozsudek zrušil a bez dalšího uložil nalézacímu soudu nově rozhodnout.

37 U následného hlavního líčení konaného dne 9. ledna 2017 samosoudkyně přečetla usnesení odvolacího soudu a písemnosti z č. 1. 488-494, přijala sdělení jednoho z obhájců a vyzvala k závěrečným řečem. Zdejší soud tedy neprovedl žádné další relevantní důkazy, a následně vynesl rozsudek opačný než v původním řízení.

38 V napadeném odsuzujícím rozsudku pak nalézací soud považoval za prokázané, vázán pouze právním názorem odvolacího soudu, že skutek se stal tak, jak byl popsán v obžalobě (str. 13; č. 1. 512). Městský soud na to v odůvodnění napadeného reagoval tvrzením, že „...vina všech obžalovaných byla v daném případě bez jakýchkoliv pochybností prokázána...“ (č. 1. 573 odst. 3). Změněný závěr o vině není založen na nově provedeném dokazování nebo na zdůvodněném přihlídnutí k dalším (dříve) provedeným důkazům, ale je založen výhradně na odkazu nalézacího soudu na zrušující usnesení odvolacího soudu, považujícím původní zprošťující rozsudek za spekulativní - s tím, že výpovědi zúčastněné osoby je nutno věřit. Zdejší soud, kterému byla věc vrácena bez bližších pokynů, jen s tím, že první rozhodnutí je vadné bez dalšího rozhodl opačně než v původním rozsudku pouze s odkazem na závazný právní názor vyššího soudu. **Takový postup následně odvolací soud považoval za správný, aniž by sám ve svém původním usnesení závazný právní názor spatřoval; rozhodnutí nalézacího soudu, odkazující najím vyslovený právní názor, vysvětlil jako hodnocení věci v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu (viz str. 7 odůvodnění usnesení odvolacího soudu).**

39. Ústavní soud považoval za vhodné odkázat na již výše zmíněné vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (č. 1. 665 - 669), který argumenty v dovolání stěžovatelů, brojících především proti postupu nalézacího soudu porušujícímu jejich právo na „spravedlivý proces“ (čl. 6 Úmluvy), považuje za logické a založené na relevantní judikatuře. Konkrétně odkazuje na pasáž z nálezu sp. zn. I. ÚS 608/06, týkající se hodnocení věrohodnosti svědka, v níž Ústavní soud konstatoval, že měl-li „*odvolací soud radikálně odlišný názor na věrohodnost svědka, měl jej sám vyslechnout, aby mohl bezprostředně vnímat jeho projevy, a aby mohl dát obhájobě příležitost přímo před tímto soudem zpochybňovat tvrzení podávaná tímto svědkem...*“. Pro vytyčení mezi instančního rozhodování odvolacího soudu odkázal státní zástupce na další rozhodnutí Ústavního soudu [nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/14 ze dne 26. ledna 2016 (č. 71/2016 Sb.), ve spojení s usnesením sp. zn. I. ÚS 1920/16 ze dne 18. dubna 2017; podle kterého „*od nepřipustného přehodnocování důkazů odvolacím soudem je však třeba lišit kasační oprávnění odvolacího soudu z důvodů podle § 258 odst. 1 písm. b) a písm. c) trestního řádu. Jde typicky o situace, kdy skutková zjištění v napadeném rozsudku působí neúplně a nepřesvědčivě, zejména proto, že nalézací soud určité skutečnosti, jež se z provedeného dokazování podávají, do svých úvah vůbec nezahrnul, některé důkazy zcela pominul nebo určité důkazy hodnotil zjevně jednostranně, v rozporu se zásadami formální logiky...*“. I dále státní zástupce se stěžovateli souhlasí v tom, že „*...nalézací soud se pouze trpně podvolil skutkovým závěrům podle pokynu soudu odvolacího*“ a že nastala „*bezvýhradná akceptace skutkového hodnocení...*“. Hranici instančního rozhodování odvolacího soudu přitom státní zástupce považuje za subtilní. „*Nalézací soud může být veden k odlišnému skutkovému zjištění jen mnohými náznaky soudu odvolacího a ve svém rozhodnutí může snadno skryt, že odvolacímu soudu vyhověl bez vlastního přesvědčení*“, a je „*nutno uznat, že nalézací soud svými výroky na str. 5 a 13 odsuzujícího rozsudku zpochybnil, zda rozhodoval na základě skutkového stavu, který sám zjistil nebo který převzal od soudu odvolacího* Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství proto konstatoval, že sám nalézací soud svými „*výroky na str. 5 a 13 odsuzujícího rozsudku zpochybnil, zda rozhodoval na základě skutkového stavu, který sám zjistil, nebo který převzal od soudu odvolacího*“. Podle státního zástupce existují natolik závažné pochybnosti týkající se respektování základních postulatů spravedlivého procesu, že jediným východiskem je zrušení rozhodnutí nalézacího soudu i odvolacího soudu. Nejvyšší soud se s námitkami stěžovatelů ani státního zástupce neztotožnil; podle něj rozsudek požadavky spravedlivého procesu naplnil.

40. Ústavní soud tak dospěl na rozdíl od Nejvyššího soudu k závěru, že nalézací soud „*automaticky*“ převzal hodnotící závěry odvolacího soudu, aniž by provedl dokazování v rozsahu, který by mu umožnil prokázat bez pochybností, že skutek se skutečně stal tak, jak byl ve skutkové větě popsán, případně aniž by své závěry odůvodnil lépe a na základě svých vlastních zjištění.

41. Ze spisu je patrné, že policejní orgán předpokládal, že uspěje-li obžalovaný H. [redacted] ve výběrovém řízení, může dojít k monitorovanému předání druhé poloviny úplatku. Pak by existovaly jednoznačné důkazy prokazující vinu obžalovaného H. [redacted] a obžalovaného B. [redacted] a tím i správnost skutkové věty.

42. Vzhledem k tomu, že tato situace nenastala, je závěr o naplnění skutku založen především na výpovědi zúčastněné osoby a na zaznamenaném hovoru mezi ní a obžalovaným K. [redacted]. Výpověď svědka D. [redacted] nalézací soud v původním rozhodnutí nepovažoval za konzistentní (č. 1. 449 verte) a měl silné pochybnosti o významu informací z provedených odposlechnů (č. 1. 450), a proto tyto nepřímé důkazy nepovažoval za způsobilé vytvořit logický, ničím nenarušený a uzavřený okruh, z něž by bylo možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru (č. 1. 450 verte a násl.).

43. V novém rozsudku nalézací soud po rekapitulaci původních důkazů uvedl, že mu vázanému „právním názorem vysloveným odvolacím soudem, nezbyvá než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere zvýše uvedených důkazů za prokázané, že svým jednáním ... naplnili obžalovaní skutkovou podstatu trestných činů jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní.“ (č. 1. 512).

44. Provedl-li nalézací soud takovou změnu hodnocení důkazů, aniž by vysvětlil, jaké důvody jej k tomu vedly, uzavřel Ústavní soud, že nejde o postup zachovávající práva stěžovatelů na soudní ochranu. Podle Ústavního soudu totiž nastala situace, kdy existují pochybnosti, předestřené nalézacím soudem ve zprošťujícím rozsudku, které nebyly v řízení odstraněny - byly pominuty s tím, že verze obžaloby je vysoce pravděpodobná; za takovou ji může považovat i Ústavní soud, avšak ani samu vysokou pravděpodobnost nelze mít za dostatečnou.

45. Ústavní soud nespátřil pochybení v postupu odvolacího soudu, zrušil-li v neveřejném zasedání původní rozsudek nalézacího soudu pro nevyřádkání se s veškerými provedenými důkazy, a pro nesprávné obsazení soudu [trestní řád stanoví (§ 314a odst. 1), kdy rozhoduje samosoudce, a nesprávné obsazení soudu je vadou, byť rozhodne-li senát namísto samosoudce, považuje to zákonodárce za menší vadu, než v případě opačném (viz § 265b odst. 1 písm. a)].

46. Ústavní soud rovněž nevyločil, že trestné jednání proběhlo způsobem popsaným v obžalobě, takový závěr však nelze učinit bez dalšího (podrobnějšího) vysvětlení nalézacího soudu jen na základě prosté změny hodnocení důkazů, které původně vedly nalézací soud k vydání zprošťujícího rozsudku. Z napadených rozhodnutí bylo pro Ústavní soud patrné, že nalézací soud po zrušení původního rozsudku rezignoval na svoji úlohu a rozhodl, aniž by zrealizoval pokyn odvolacího soudu a rozhodnul v souladu s požadavky danými v § 2 odst. 6 trestního řádu. Rozhodnutí založené na pouhém odkazu na vázanost právním názorem odvolacího soudu nelze považovat za postačující. Toto pochybení nenapravit ani odvolací soud, kterému stačilo, že výrok o vině a trestu konvenoval se závěry jeho předchozího usnesení. Podle nálezu sp. zn. II. ÚS 254/08 ze dne 18. listopadu 2008 (N 197/51 SbNU 393) má omezení nařizovací pravomoci odvolacího či dovolacího soudu svůj původ v principech spravedlivého procesu, a proto „nemůže vést k situaci, kdy vyšší soud rezignuje na faktické promítnutí jeho právního názoru do rozhodnutí nižšího soudu, neboť taková situace principy spravedlivého procesu porušuje“ [obdobně též například nálezy sp. zn. I. ÚS 910/07 ze dne 23. září 2008 (N 156/50 SbNU 389) či sp. zn. I. ÚS 864/11 ze dne 16. června 2011 (N 116/61 SbNU 695)]. Vadu nenapravit ani Nejvyšší soud, ačkoliv stěžovatelé v dovoláních poukazovali na nesoulad mezi provedenými důkazy a jejich hodnocením, a v důsledku postupu odvolacího soudu i na porušení zásady dvoj-instančního soudního rozhodování. Ve shodě se státním zástupcem Nejvyššího státního zastupitelství spatřuje Ústavní soud pochybení v nerespektování

principů řádně vedeného soudního řízení; Ústavní soud dospěl k závěru, že nebyla poskytnuta ochrana základním právům stěžovatele způsobem, který předpokládá Listina. Nalézací soud pouze „automaticky“ převzal právní názor a pokyny odvolacího soudu. Podstatný závěr Ústavního soudu byl učiněn v posledním odstavci Nálezu : „ o vině obžalovaného H [redacted] a obžalovaného B [redacted], a tedy o správnosti skutkové věty obžaloby, založený jen na zdokumentovaném rozhovoru zúčastněné osoby s obžalovaným K [redacted], není-li opřen o další důkazy, které by prokazovaly pravdivost všech informací v rozhovoru vyčtených, neodpovídá takový závěr požadavku § 2 odst. 5 tr. řádu “.

47. **Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 12. 2020** byli obžalovaní [redacted] J [redacted] B [redacted] [redacted] J [redacted] H [redacted] a [redacted] M [redacted] K [redacted] podle § 226 písm. a) tr. řádu zproštěni obžaloby pro skutek popsany v obžalobě státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. 2 ZT 247/2015, tak, že podle § 226 písm. a) tr.ř. se obžalovaní [redacted] J [redacted] B [redacted], nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted] [redacted] přechodně bytem [redacted] J [redacted] H [redacted] nar. [redacted] v [redacted] podnikatel, trvale bytem [redacted], přechodně bytem [redacted] M [redacted] K [redacted] nar. [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] zprošťují obžaloby pro skutek popsany v obžalobě státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ze dne 28.01.2016 sp.zn. 2 ZT 247/2015 tak, že obžalovaný H [redacted], jenž věděl, že bude vyhlášeno výběrové řízení, ve kterém měl zájem uspět, na prodej nemovitostí označených jako „ [redacted] a tvořených pozemkem parcelního č. [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemkem parcelního č. [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemky parcelních č. [redacted] vše v katastrálním území [redacted] zapsaných na listu vlastnictví číslo [redacted] Katastrálním úřadem [redacted] katastrálním pracovištěm [redacted] jejichž vlastníkem je [redacted], se sídlem [redacted] který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24.02.2015 a zveřejnil jej na webových stránkách [redacted] a v dalších médiích, přičemž již v první polovině února roku 2015 na blíže nezjištěném místě předal obžalovaný [redacted] H [redacted] obžalovanému [redacted] B [redacted] finanční hotovost ve výši 250.000,- Kč, aby jmenovaný zprostředkoval předání peněz obžalovanému [redacted] K [redacted] [redacted], což obžalovaný [redacted] P [redacted] učinil s tím, že částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro obžalovaného [redacted] K [redacted] a že zbývající částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro [redacted] P [redacted] D [redacted] nar. [redacted] [redacted] kterému obžalovaný [redacted] K [redacted] tyto finanční prostředky kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obžalovaný [redacted] H [redacted] ve výběrovém řízení uspěje, přičemž poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že [redacted] ani jeho [redacted] obviněný [redacted] K [redacted] žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení a že jej nechají proběhnout až do jeho finální fáze, tedy do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení.

48. Proti napadenému rozsudku podal státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 v zákonné lhůtě odvolání v neprospěch všech tří obžalovaných. Zdůrazňuje, že výpověď svědka [redacted] D [redacted] je v souladu s dalšími důkazy, a to důkazy nepřímými, především záznamem jeho hovoru s [redacted] K [redacted] pořizeným podle § 158d odst. 2 tr. řádu, který však soud I. stupně jako důkaz znovu zcela deformoval a účelově jeho obsah zkreslil. [redacted] K [redacted] v tomto rozhovoru zcela jasně ujist'uje [redacted] D [redacted] že se nemusí bát, že by o tom, že „podplatil management“ a o tom, že „to má posichrované v tom rozhlase“, „zelinář“ H [redacted]

někde mluvil, protože i tak musí dát nejvyšší nabídku a když jí nedá, tak to nedostane. Pokud [redacted] D [redacted] v hovoru říká, že (H [redacted] „podplatil management“, tak [redacted] K [redacted] na to nereaguje nijak překvapeně a v hovoru zcela samozřejmě pokračuje právě ujistěním, že o tom H [redacted] nikde mluvit nebude. [redacted] K [redacted] totiž o podplacení nejenže moc dobře ví, ale v rozhovoru uvádí ještě další detaily, jak se k němu peníze na úplatek dostaly. Na otázku [redacted] D [redacted] jestli J [redacted] B [redacted] taky nic neřekne, jej [redacted] K [redacted] ujistí, že J [redacted] ne, že je v tom taky, protože „dostal jako půl milionu“. [redacted] K [redacted] pak ještě upřesňuje, že „si nechá půl a půl dává“. Zároveň [redacted] D [redacted] ujistí, že nikdo další (vedle zelináře H [redacted] J [redacted] B [redacted] a jich dvou) ve hře není. Tyto věty přitom lze logicky interpretovat jediným možným způsobem, že tedy [redacted] H [redacted] předal [redacted] B [redacted] částku 1.000.000 Kč, z toho si [redacted] B [redacted] půl milionu nechal a půl milionu měl předat dále. Tato druhá částka půl milionu se přitom rozdělila na 125.000 Kč pro [redacted] K [redacted] a 125.000 Kč pro [redacted] D [redacted] které obdrželi před jednáním Rady, a dále dalších 125.000 Kč pro [redacted] K [redacted] a 125.000 Kč pro [redacted] D [redacted], které měly obdržet následně, pokud vše dobře dopadne (tyto dvě částky si evidentně [redacted] B [redacted] nechal zatím u sebe). [redacted] K [redacted] totiž dále v hovoru říká, že pokud by to ten H [redacted] vyhrál, tak samozřejmě musí promyslet, jak zorganizuje tu druhou předávku. Dále oba řeší, jak [redacted] K [redacted] přišel na to, že se jedná o nevratnou zálohu a [redacted] K [redacted] na to uvádí „protože, protože my jsme o tom nemluvili, jo. On mi dal... on mi dal tu... ten časopis, tady máš prostě tohleto... Já jsem mu dopředu o nic neříkal. A on mi dal ten časopis a v tom byla ta obálka. A proto, a proto já jsem se s ním setkal jakoby podruhé tenkrát... A říkám, J [redacted] tak jenom abych věděl, prostě ty jsi něco říkal, že je to záloha, tak jenom, kolik to je záloha nebo co je to.... On říká, no půlka. Já říkám dobře no tak... a já mu říkám tak samozřejmě je to záloha a když to nedopadne, tak mi to vrátíme... A on říká ne“. Že se baví o [redacted] B [redacted] je zcela zřejmé z užití jména J [redacted] i z toho, že jedinou osobou, o níž chvíli předtím [redacted] K [redacted] uvedl, že se s ním sešel jenom dvakrát, je právě [redacted] B [redacted]. Poprvé od něj [redacted] K [redacted] dostal časopis s obálkou, podruhé se mu dostalo vysvětlení, že si tuto půlku úplatku může nechat, i když [redacted] H [redacted] nevyhraje, ale další polovina (to znamená znovu 125.000 Kč pro [redacted] K [redacted], 125.000 Kč pro [redacted] D [redacted]) už je vázána právě na podmínku, že [redacted] H [redacted] vyhraje.

49. Převzetí úplatku ve výši 500.000 Kč Ing. Balvínem za to, že sám zařídí předání úplatku [redacted] K [redacted] a [redacted] D [redacted] každému 125.000 Kč před a dalších 125.000 Kč potom, vyplývá pouze z tohoto jediného důkazu, a proto [redacted] B [redacted] přijetí tohoto úplatku za vinu kladeno není. Ovšem skutečnost, že právě [redacted] B [redacted] částku 250.000 Kč předal [redacted] K [redacted] k rozdělení půl na půl mezi něj a [redacted] D [redacted] je potvrzená jednak výpovědí [redacted] D [redacted] a jednak tvrzením [redacted] K [redacted] zachyceným na výše uvedeném záznamu, včetně toho, že částka původně pocházela od [redacted] H [redacted] jako jednoho ze zájemců o koupi [redacted]. Předmětem obžaloby tedy stále zůstává podplácení [redacted] K [redacted] a [redacted] D [redacted] částkami 125.000 Kč, kdy podplácejícím je [redacted] H [redacted] a tím, kdo to pro něj jako pomocník zařídil, je [redacted] B [redacted].

50. Městský soud zrušil odvoláním napadený rozsudek a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění usnesení ze dne 15.4.2021 uvádí, že v záznamovém rozhovoru s [redacted] D [redacted] obžalovaný [redacted] K [redacted] potvrdil, že od obžalovaného [redacted] H [redacted] prostřednictvím obžalovaného [redacted] B [redacted] obdržel částku 250.000 Kč, ze které polovina připadla jemu a druhá polovina je určena pro [redacted] D [redacted]. Z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu je patrné zapojení všech obžalovaných. Jde nejen o častý telefonický kontakt mezi obžalovanými [redacted] B [redacted] a [redacted] H [redacted] ale rovněž o komunikaci mezi obžalovaným [redacted] K [redacted] a [redacted] B [redacted], z obsahu hovoru je rovněž patrný značný zájem obžalovaného [redacted] B [redacted] na věci a jeho nelibost z rozhodnutí Rady [redacted], tak jak i

konstatoval Nejvyšší soud ČR v usnesení ze dne 20. 12. 2017, sp. zn. 3 Tdo 1314/2017.

51. Co se záznamu hovoru mezi obžalovaným K [redacted] a svědkem D [redacted] týče, tak sám obžalovaný K [redacted] na záznamu potvrzuje, že s obžalovaným H [redacted] není v kontaktu, a je tak logické, že informace, které v záznamu sděluje, musí čerpat z jiného zdroje, tedy nikoliv od obžalovaného H [redacted]. A stejně tak uvažuje-li obžalovaný K [redacted] na záznamu o nějaké předávce, pak musí jít o předávku od osoby, s níž je v kontaktu, tedy od jiné osoby než obžalovaného H [redacted]. I v případě tohoto důkazu tedy obžalovaného H [redacted] nic jednoznačně nespojuje projednávanou trestnou činností, neboť např. lze připustit i možnost, že si obžalovaný K [redacted] své závěry domýšlí anebo někdo jedná za obžalovaného H [redacted] bez jeho vědomí či pověření.

52. Samosoudce neprováděl další dokazování, tímto směrem námitky Městského soudu nevedly. Hodnotil dosud provedené dokazování.

53. Obžalovaný [redacted] B [redacted] uvedl v hlavním líčení dne 18.12.2020 ke své osobě, že je ve [redacted] a nejsou proti němu vedena žádná [redacted]. K věci uvedl, že celou věc nechápe a považuje vše za hry bývalého [redacted] D [redacted]. Do jeho záhadných her nikdy nechtěl být vtahován. Obžalovaný pana D [redacted] s panem H [redacted] seznámil, když se pan H [redacted] zajímal poprvé o koupi [redacted]. Absolvovali spolu návštěvu u pana ředitele, ale obžalovaný si již nepamatuje časové období je to dávno. Kolem [redacted] se točily různé spory, nějaké restituční, církevní a pod., takže se prodej postupně oddaloval. Spory byly řešeny i soudně. Bývalý pan ředitel D [redacted] chtěl, aby se pan H [redacted] vyjádřil i ke svým záměrům se [redacted]. Na této schůzce se pan H [redacted] dozvěděl, že zatím prodej není realizovatelný, neboť probíhají soudní spory o vlastnictví apod. Do vlastního výběrového řízení neměl obžalovaný možnost nijak zasahovat, vše probíhalo standardní cestou. Nezajímal se o průběh výběrového řízení, ale pouze o výsledek. Velmi ho překvapilo, že rada neschválila prodej a zachovala se tak v rozporu s povinnostmi řádného hospodáře a způsobila [redacted] ztrátu nejen tím, že nebyl realizován příjem z prodeje za cenu výrazně vyšší než odhadní, ale i tím, že [redacted] nadále zůstal v majetku [redacted] a jako provoz ročně stojí značné finanční prostředky. Právě proto, že na podobné problémy, t.j., že někdo odpovídá za hospodaření subjektu typu státní televize či rozhlas, ale fakticky o ekonomických záležitostech rozhoduje nikomu se nezodpovídající Rada, upozorňoval v minulosti opakovaně, zajímal se o výsledek výběrového řízení a to právě po podivném hlasování rady, kdy se členové Rady zdrželi a nehlasovali ani pro ani proti.

54. Výsledek výběrového řízení se obžalovaný dozvěděl z veřejných zdrojů, ze zasedání Rady, které se přenáší. Byl šokován tím, že proběhne výběrové řízení a Dozorčí rada [redacted] něco navrhne, přečte návrh usnesení a o tomto návrhu usnesení nikdo z Rady nehlasuje pro, nikdo nehlasuje proti, všichni se zdrží. V té době už bylo na internetu zveřejněno dokonce jmenovitě, kdo se výběrového řízení zúčastnil, jaké částky tam nabízel za [redacted] takže tím pádem je celé výběrové řízení totálně znehodnoceno. Jak má obžalovaný zkušenost z výběrových řízení, tak za normálních okolností nemůže dojít k tomu, aby se veřejně věděla výše jednotlivých návrhů, protože je to obálková metoda, ke které měl přístup pouze vyhlášovatel, a to byla Dozorčí komise [redacted]. Na záznamu z jednání rady, který je [redacted] a je vyloučena veřejnost, t.j. nikdo, mimo osob z Rady tam nesmí být přítomen, je zřetelné, že došlo k návrhu usnesení, pak teprve se přednesl návrh usnesení veřejně, bez částek samozřejmě. Dále obžalovaný upřesnil, že má představy o náplni práce ředitele [redacted] neboť s několika řediteli úzce spolupracoval.

55. **Obžalovaný** ■■■ H■■■ využil svého zákonného práva a odmítl k věci vypovídat.

56. **Obžalovaný** ■■■ K■■■ uvedl, že odkazuje na své písemné vyjádření zasláné soudu krátce před hlavním líčením, dále rovněž využil svého práva nevypovídat. V hlavním líčení dne 18.12.2020 mohlo být tedy čteno. Obžalovaný ve funkci ■■■ organizoval již druhé nebo třetí výběrové řízení na prodej ■■■. Původně byla schválena kritéria s tím, že ze 70% rozhodovala cena a z 30% věcný záměr. Nakonec se to změnilo a jediným rozhodujícím kritériem se stala cena. Příprava výběrového řízení probíhala interně i externě s advokátní kanceláří, on na vše dohlížel a výběrové řízení koordinoval tak, aby bylo transparentní. Vyhlášeno bylo dne 24.2.2015, přičemž jednotliví uchazeči měli předložit své nabídky do 3.4.2015 do 12.00 hodin. Odhadní cena nemovitosti byla 21.800.000,- Kč. Přihlásili se tři účastníci, Středočeský kraj nabídl 22.000.000,- Kč, ■■■ K■■■ a ■■■ H■■■ nabídl částku 22.115.000,- Kč a ■■■ H■■■ 33.000.000,- Kč. Tím role obžalovaného ve výběrovém řízení skončila. Následně měla prodej zámku schválit Rada ■■■, bylo to asi 28.4.2015 v Brně na svém zasedání. K všeobecnému překvapení Rada prodej neodsouhlasila, vyjádřila názor, že kromě ceny měl být kritériem i věcný záměr. Tři dny poté byl obviněný ze své funkce odvolán, zřejmě kvůli neúspěšnému výběrovému řízení. Generálnímu řediteli částku ve výši 125.000,- Kč jako zálohu na úplatek v celkové výši 250.000,- Kč nepředal. Již ve stížnosti uvedl, že po nástupu do funkce byl konfrontován s praxí, že poloviny čistých odměn se musejí vrátit generálnímu řediteli. Když částky obdržel na účet, vybral je v hotovosti a předával, nicméně v této praxi nemínil pokračovat. Ví, že obdobně musel postupovat i ■■■ R■■■ Z■■■ nebo ■■■ Z■■■ K■■■ B■■■. ■■■ J■■■ B■■■ zná společensky jako ■■■ nebo z různých akcí. Nikdy s ním neprobíral okolnosti výběrového řízení na prodej ■■■. Informace byly transparentně uveřejněny na webových stránkách ■■■. Dále obžalovaný předkládá i výpisy ze svého účtu, kdy je patrné, že dne 13.1.2015 vybral v hotovosti částku 30.000,- Kč, když téhož dne na účet obdržel od ■■■ na účet 210.864,- Kč, dne 16.6.2014 vybral v hotovosti 65.000,- Kč, když 13.6.2014 obdržel od ■■■ na účet 266.246,- Kč, a dne 15.1.2014 vybral v hotovosti 70.000,- Kč, když dne 14.1.2014 obdržel od ■■■ na účet 426.678,- Kč. Dále doložil soudu, že ve dnech 7.2. – 14.2.2015 byl na dovolené v ■■■.

57. **Samosoudce po zjištění vůle stran, že souhlasí s postupem podle § 219 odst. 3 tr. řádu a na znovu konání hlavního líčení netrvají, a souhlasí s tím, aby namísto toho byl přečten podstatný obsah protokolů z předchozích hlavních líčení, včetně v něm provedených důkazů, postupoval podle jejich vůlí a hodnotil následující, již provedené důkazy.**

58. **Svědék** ■■■ P■■■ D■■■ uvedl, že byl v tom období po ■■■ a byl dost zaujat a omezen svými zdravotními problémy. Asi v polovině února či o něco později roku 2015 si jej ■■■ K■■■ pozval do své kanceláře a předal mu bílou obálku, ve které mělo být 125.000,- Kč. Pan K■■■ vytáhl z kapsy dvě obálky, byly přibližně stejně veliké, a řekl, že jedna je pro něj a jedna pro svědka. Původně mluvil o vratné záloze, ale svědek tomu nevěnoval pozornost. Pan K■■■ rovněž svědkovi naznačoval, že je v kontaktu s panem B■■■. Svědek byl zaskočen a překvapen, na detaily se neptal, obálku si odnesl do své kanceláře a uložil do trezoru. Primárně si neuvědomil, že jde o úplatek. Jméno předpokládaného vítěze tehdy neznal, věděl jenom, že se jakožto podnikatel zabývá dovozem zeleniny a ovoce. Taková situace se mu do té doby nestala. O několik dní později přišel pan K■■■ s tím, že ta záloha je nevratná. Svědek záležitost proto začal řešit, sdělil to ředitelce svého odboru a posléze i policii, primárně ve Středočeském kraji, neboť vycházel z umístění ■■■. Podrobné trestní oznámení s

ním sepsala pražská policie, informace a materiály několikrát doplňoval. Policisty informoval i o plánovaném výjezdním zasedání [redacted] v Poděbradech, na kterém pořídil nahrávku rozhovoru s panem K [redacted]. Z ní vše podstatné vyplývá. Generální ředitel vstupuje do výběrových řízení až poté, co jejich výsledky schválí dozorčí komise a po ní Rada [redacted]. S vítězným uchazečem podepisuje smlouvu, k čemuž v daném případě nedošlo. Nikdy žádné výběrové řízení neovlivňoval, jejich organizace byla výlučně v gesci [redacted] K [redacted]. Vzhledem k tomu, že dva předchozí prodeje [redacted] se nezdařily, navrhoval, aby kritériem nebyla jenom cena, ale také záměr, jeho návrh však nebyl akceptován. Po otevření obálek se zjistilo, že výběrové řízení vyhrál s převahou pan H [redacted]. Dozorčí komise prodej schválila a totožný postup doporučila i Radě [redacted]. Ta na svém zasedání v Brně poslední dubnovou středu prodej neschválila. Několik dní předtím ovšem svědek informoval předsedu dozorčí komise [redacted] V [redacted] a předsedu Rady [redacted] S [redacted] o tom, že se o předmětné výběrové řízení zajímá Policie ČR. Nedlouho poté, co Rada prodej neschválila, odvolal [redacted] K [redacted] z funkce, s ním skončili i pan B [redacted] a paní V [redacted]. Na doplacení další částky 125.000,- Kč, což se mělo stát opět přes pana B [redacted], logicky nedošlo. Pan K [redacted] projevoval opakovanou obavu a nervozitu z toho, aby Rada [redacted] prodej schválila. Naprosto nesmyslné je tvrzení pana K [redacted] že předané peníze byly tzv. vratkou odměny, kterou dostal. Odměny dostával slušné, ale určité ne neúměrně vysoké, jiní [redacted] dostávali obdobné, pokud dobře plnili své úkoly. V době, kdy s ním hovořil v Poděbradech, rozhodně nepůsobil, že by byl opilý. Svědek samotný průběh výběrového řízení ovlivnit nemohl, byl však oprávněn nepodepsat smlouvu, i kdyby Rada [redacted] prodej schválila. I v průběhu výběrového řízení mohl toto kdykoliv zrušit. Pokud ale Rada výsledky schválila, vždy smlouvu s vítězným uchazečem podepsal.

59. Svědkyně E [redacted] H [redacted] využila svého zákonného práva a odmítla oprávněně (z důvodu příbuzeneckého vztahu k obžalovanému H [redacted]) ve věci vypovídat.

60. Svědek [redacted] V [redacted] K [redacted] uvedl, že coby [redacted] jej o předmětné záležitosti informoval generální ředitel již koncem února roku 2015 a ptal se jej, jak by měl postupovat. Svědek mu doporučil, aby věc standardně nahlásil. Pan D [redacted] mu sdělil, že mu pan [redacted] K [redacted] přinesl obálku s částkou přes 100.000,- Kč. Byl ale již v zásadě rozhodnutý, že to oznámí, svědek mu to nevyuracel, naopak ho měl k tomu, aby celou věc urychleně řešil. Panu D [redacted] bylo špatně, měl zdravotní problémy. Předmětnou obálku svědek neviděl a ani ji vidět nechtěl. Svědek pracoval v [redacted].

61. Svědkyně Z [redacted] K [redacted] B [redacted] vypověděla, že v [redacted] pracovala jako [redacted]. Koncem února roku 2015 ji [redacted] D [redacted] informoval o nabídce úplatku ve věci výběrového řízení na prodej [redacted]. Tato okolnost ji šokovala, nedlouho poté jí dal generální ředitel pokyn volat ředitele Policie ČR Středočeského kraje. Sdělil jí, že obdržel obálku od pana [redacted] K [redacted], tu obálku s financemi jí ukázal. Odměny pan generální ředitel běžně vyplácel, nicméně neví o tom, že by jejich část chtěl vrátet. O samotném výběrovém řízení ničeho neví, toto nespádalo do její náplně práce. Je pravdou, že když svědkyně prověřovala vazby mezi pracovníky [redacted] tak jí vyjelo, že byl takto v [redacted] zaměstnán i [redacted], nicméně konfliktu mezi ním a obž. K [redacted] nikdy přítomna nebyla.

62. Svědek J [redacted] M [redacted] vypověděl, že byl [redacted]. O předmětné kauze se dozvěděl někdy v květnu nebo v červnu roku 2015 od kolegy. Odměny od generálního ředitele běžně dostával, nikdy se mu nestalo, že by jejich část musel vrátet. Na téma odměn se s M [redacted] K [redacted] ani nikdy nebavil. Dne 19.03.2015 byl účasten zasedání, kdy se jednalo o školení s Dr. Špačkem včetně výuky podávání a způsobu konzumace alkoholických

nápojů. Večer si tak určitě každý dal skleničku.

63. Svědek [redacted] M [redacted] S [redacted] vypověděl, že coby člen Rady [redacted] měl dlouhodobou pochybnost o prodeji [redacted] z hlediska jeho budoucího využití. Před veřejným zasedáním dne 29.04.2015 jej navíc generální ředitel informoval o tom, že mělo dojít ke korupčnímu jednání ze strany pana [redacted] K [redacted]. Více mu nechtěl sdělit s tím, že je vázán mlčenlivostí v rámci policejního vyšetřování. Proto se svědek hlasování zdržel. Některé členy Rady [redacted] o těchto pochybnostech ještě před hlasováním informoval. Pokud by se o uplácení nedozvěděl, tak by patrně hlasoval pro prodej nejvyšší nabídky. Dále svědek popisoval, jak se změnilo chování ředitele [redacted] D [redacted] v roce 2015, kdy počal dělat určité „manažerské přešlapy“ a svědek měl někdy problém se s ním domluvit, neboť velmi rychle měnil názory. Toto nastalo asi v době po [redacted], kdy měl [redacted] D [redacted] i jiné zdravotní problémy.

64. Svědek R [redacted] Z [redacted] uvedl, že pracoval a pracuje jako náměstek a statutární zástupce generálního ředitele [redacted]. O celé kauze ví od počátku, a to nejdříve od Z [redacted] K [redacted] a poté i od [redacted]. Jejich informace byly shodné, tedy že M [redacted] K [redacted] měl panu D [redacted] přinést obálku s určitým obnosem, což generální ředitel asi po dvou týdnech oznámil policii. Odměny dostával svědek pravidelně, žádnou jejich část nikdy nevracel generálnímu řediteli. Sám pan K [redacted] se mu někdy zmínil, že část svých odměn generálnímu řediteli vracel. M [redacted] K [redacted] jej informoval, že generální ředitel něco podobného očekává i od svědka. Nikdy však k tomu nedošlo. Ve funkci náměstka skončil K [redacted] ze dne na den, mohlo by se jednat o pomstu. Na výjezdním školení s [redacted] Š [redacted] konzumovali účastníci alkohol. Svědek neví, že by konzumace alkoholu u někoho z přítomných byla nadměrná. Všichni se dobře bavili i pan K [redacted] se kterým svědek hovořil v průběhu večera. V [redacted] D [redacted] měl svědek vysokou důvěru, ale v posledním půlroce působení se již domníval, že na pozici [redacted] nestačí.

65. Dále soud hodnotil za souhlasu obžalovaných i státního zástupce čtené protokoly o výpovědích svědků z přípravného řízení.

66. Z výpovědi svědka [redacted] P [redacted] D [redacted] soud zaujala skutečnost, že v počátečním stádiu výslechu (č.l. 131 až 134) hovoří pouze o jedné obálce, kterou viděl v ruce náměstka K [redacted] a byla mu následně předána. Až po poradě se svým právním zástupcem mimo kancelář, kde výslech probíhal, poprvé svědek mluví o tom, že obálky měly být dvě, z toho jedna pro pana K [redacted]. (je tedy mylný názor soudu z rozhodnutí z 18.12.2020, že svědek v přípravném řízení uvedl, že „obdržel dvě obálky stejné velikosti a hmotnosti“, uvedl, že obdržel pouze jednu obálku, a to konkrétně jednu ze dvou stejných, které u [redacted] K [redacted] viděl. [redacted] K [redacted] mu k nim přítom řekl, že jedna obálka je „pro něj a jedna pro mě“).

67. Svědek M [redacted] B [redacted] uvedl, že coby člen Rady [redacted] se zdržel hlasování při schvalování prodeje [redacted]. Že je s výběrovým řízením něco v nepořádku, se zřejmě dozvěděl od pana S [redacted]. Proč se ostatní členové Rady zdrželi hlasování, neví.

68. Svědkyně H [redacted] D [redacted] uvedla, že coby členka Rady [redacted] řešila předmetnou záležitost s kolegy již před tím veřejným zasedáním v Brně. Z úst pana S [redacted] zaznělo, že na daném prodeji je i veřejný zájem, nejde jenom o cenu. Jinak z žádných indicií nevyčítala, že něco není v pořádku. Ohledně prodeje tímto způsobem přesto měla pochyby, a proto se hlasování zdržela. O vedeném trestním řízení se dozvěděla až v srpnu 2015. M [redacted] K [redacted] pochopitelně zná, J [redacted] B [redacted] a J [redacted] H [redacted] osobně nezná.

69. Svědek T [redacted] K [redacted] vypověděl, že coby člen Rady [redacted] do poslední

chvíle nevěděl, jak bude hlasovat ohledně prodeje [redacted]. *Těsně před zabíjením veřejné schůze jej kolega M. B. informoval o tom, že se o tento prodej zajímá Policie ČR, proto se hlasování zdržel.* O své zjištění se vzápětí podělil i s dalšími radními.

70. Svědek E. K. uvedl, že coby člen Rady [redacted] se na jejím chodu poslední dobou příliš nepodílel ze zdravotních důvodů, případně musel někdy upřednostnit zaměstnání faráře. Na daném zasedání dne 29.04.2015 nevěděl, co se děje, jenom něco tušil. *Hlasoval, jak hlasovali kolegové, kterým věřil, a proto se hlasování spolu s nimi zdržel.*

71. Svědek P. Š. uvedl, že coby člen Rady [redacted] měl primárně pochybnosti o správnosti zvolených kritérií, pokud jde o prodej [redacted]. V minulosti tam už byly problémy, kvůli nimž se od prodeje ustoupilo. *Navíc krátce před hlasováním obdržel SMS zprávu od kolegy K. že se ve výběrovém řízení objevil pokus o korupci.* Proto se hlasování zdržel. *Až ex post se dozvěděl, že generální ředitel již v březnu 2015 podal trestní oznámení.* O tomto kroku se již před dubnovou veřejnou schůzí dozvěděli pánové V. a S. ale svědkovi nic neřekli.

72. Svědek I. T. vypověděl, že coby člen Rady [redacted] se dne 29.04.2015 zdržel hlasování o prodeji [redacted] z jednoduchého důvodu. *Těsně před zasedáním se dozvěděl od kolegy K. že existují pochybnosti okolo té záležitosti a že se o ni zajímá policie.* Vzhledem k tomu, že tomuto radnímu důvěruje, tak se hlasování zdržel. Až později zjistil více, předpokládá, že tu primární informaci měl kolega K. od pana S.

73. Svědek J. V. uvedl, že mu jako členu Rady [redacted] mu nedlouho před dubnovým zasedáním předseda S. sdělil, že pan náměstek K. měl uplatit [redacted] D. jenž to měl asi po dvou týdnech oznámit Policii ČR. Tato prodleva jej překvapila, stejně jako okolnost, že i panu S. to řekl s určitým časovým odstupem. Pan S. jej zároveň požádal, aby to veřejně neventiloval. Dne 29.04.2015 se proto hlasování zdržel, aby tento potenciálně cinknutý prodej neproběhl. Obžalovaného K. zná od dubna roku 2014, obžalovaného B. zná přes třicet let. *Jako hájil pan K. ve výběrovém řízení ekonomicky nejvýhodnější nabídku, jeho osobně však nijak neovlivňoval.*

74. Svědek J. V. vypověděl, že se o poskytnutém úplatku dozvěděl od pana generálního ředitele někdy v dubnu roku 2015. *Sdělil mu, že informoval policii a že o tom nemůže blíže mluvit.* Ani svědek neměl tuto informaci dále šířit, čímž se řídil, nikomu z dozorčí komise to nesdělil. *Dozorčí komise posuzuje ekonomickou stránku prodeje, ta byla v pořádku, a proto jej schválil. O tom, že by se část vyplacených odměn vracela generálnímu řediteli, nic neví.*

75. **Z listinných důkazů** pak soud zjistil následující. Z listin založených do spisu při podání trestního oznámení, zejména ze zápisů Dozorčí komise Rady, znaleckého posudku, podkladů pro výběrové řízení (VŘ), vyhlášení VŘ, má soud za prokázané, že s ohledem na předpokládaný prodej [redacted] nechal [redacted] v prosinci roku 2014 vypracovat znalecký posudek na jeho hodnotu. Společnost XP Invest, s.r.o., dospěla k závěru, že hodnota posuzovaných nemovitostí činí částku 21.800.000,- Kč. Tato cena byla v rámci připravovaného prodeje stanovena jako cena minimální.

76. **Jediným hodnotícím kritériem výběrového řízení byla cena.**

77. **O vypsání výběrového řízení byli manželé H. informováni samostatným dopisem ze dne 25.02.2015, jmenovaní se o koupi [redacted] průběžně zajímali. Předmětné výběrové řízení bylo vypsáno dne 24.02.2015 s tím, že zájemci měli podat nabídky nejpozději**

do 03.04.2015 do 12.00 hodin obálkovou metodou. Bezprostředně po uplynutí tohoto termínu mělo dojít a také došlo k vyhodnocení všech došlých a platných nabídek. Nabídky byly tři. J. H. nabídl 33.000.000,- Kč, P. H. a J. K. nabídli 22.115.000,- Kč, Středočeský kraj nabídl 22.000.000,- Kč. Jelikož H. splnil požadované podmínky, byla jako vítězná posouzena jeho nabídka.

78. Z protokolu o vydání věci soud zjistil, že D. vydal policejnímu orgánu dne 09.03.2015 obálku s finanční hotovostí 125.000,- Kč, obsahovala 25 bankovek po 5.000,- Kč. Veškeré bankovky i samotná obálka byly podrobeny odbornému zkoumání z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, na jejímž základě byla vypracována odborná vyjádření. Na obálce se podařilo zajistit 6 upotřebitelných daktyloskopických stop. Bylo prokázáno, že stopy č. 2, 3, 4 a 5 náležejí obžalovanému K., stopu č. 6 na obálce zanechal D. Autora stopy č. 1 se nepodařilo identifikovat, nepatří oznamovateli ani žádnému z obžalovaných. Na bankovkách se podařilo objevit pouze dvě upotřebitelné daktyloskopické stopy, které však nepatří nikomu z obžalovaných ani svědků. Všechny neztotožněné stopy byly porovnány také s kontrolními otisky H. H. obžalovaného H. nicméně vzájemná shoda zjištěna nebyla.

79. Státní zástupce vyhodnotil absenci daktyloskopických stop tak, že otisky prstů K. na obálce, předané D., předání této obálky nezvratně prokazují a skutečnost, že na obálce nebyly otisky H. jeho ani B., je zcela v souladu s tím, že B. předal K. obálku *chytře uloženou v časopise* a K. tak částku při následném dělení na poloviny musel uložit minimálně do jedné další nové obálky, na niž již otisky prstů B. z logiky věci být nemohly.

80. Nevysvětluje ale, jak měl vytvořit či převzít obálku B. (od koho a jak). Nemůže, není pro to v žádné výpovědi použitelné tvrzení či vodítko.

81. Pracovní setkání vedení se uskutečnilo v Poděbradech ve dnech 19.03.2015 a 20.03.2015. D. ve večerních hodinách dne 19.03.2015 (v době od 19.52 hodin do 19.59 hodin) vyvolal rozhovor se svým tehdejším náměstkem K. který byl monitorován zvukovou technikou v souladu s ust. § 158d odst. 2 trestního řádu. Z vlastního záznamu a rovněž z protokolu, ve kterém je záznam přepsán, soud zjistil, že obžalovaný K. na záznamu uvádí, že H. nezná, že s ním byl pouze jednou a že to jinak řešil přes B. H. se s tím nebude nikde chlubit. Jisté to nemá, musí dát nejvyšší nabídku, aby vyhrál. Když ji nedá, tak to nedostane. J. B. taky nic neřekne. On dostal půl miliónu, ze kterého si půl nechá a půl dává. Nikdo jiný ve hře není. Kdyby ten H. vyhrál, musel by K. promyslet, jak zorganizuje tu druhou předávku. Původně si obžalovaný K. myslel, že se jedná o vratnou zálohu. Když za ním přišel (*není uvedeno výslovně ani odkazem kdo*) tak přinesl časopis a v něm byla obálka. Hovoří o obědě s D. Později mu (*opět není ani odkazem uvedeno kdo*) řekl, že i když to nedopadne, tak se nic nevrací. Obžalovaný K. dále uvádí, že toho třetího dubna to otevírá notář a potom to musí schválit rada. Náčež D. reaguje, že to schválí, že hlas toho Š. je ojedinelý.

82. V předmětné trestní věci byl v souladu s ust. § 88 odst. 1 trestního řádu rovněž realizován odposlech a záznam telekomunikačního provozu, a sice čísla jehož uživatelem je obžalovaný H., čísla jehož uživatelem je obžalovaný B., a čísla jehož uživatelem je obžalovaný K. Statisticky je patrné, že B. často telefonoval jak s H. tak s K. Mezi H. a K. žádná komunikace neprobíhala.

83. Bezprostředně poté, co Rada [redacted] a prodej [redacted] neschválila, tedy dne 29.04.2015, spolu hovořili [redacted] K [redacted] a [redacted] F [redacted]. První z mužů říká, že „jsou to zmrldi, že jsou pod politickým tlakem a že je na netu zveřejněná zvuková nahrávka“. Druhý z mužů se diví, jak je to možný a že to je na žalobu. Téhož dne sděluje [redacted] B [redacted] L [redacted] M [redacted] že „po dvou letech práce s tím [redacted] vyhráli výběrové řízení, zaplatili původní vklad 100.000,- Kč, po vyhraném výběrovém řízení zaplatili milión a dneska to ta zasraná zkurvená rada neschválila. Cena byla vysoutěžena obálkovou metodou, nejvyšší nabídka vysoce převyšovala ostatní nabídky, přičemž jediným kritériem byla cena.“ Dále obžalovaný [redacted] B [redacted] říká, že „ten jeho kámoš to ještě neví.“ Dne 30.04.2015 spolu [redacted] K [redacted] a [redacted] B [redacted] opětovně rozebírají situaci ohledně neschváleného prodeje [redacted] a baví se o průběhu jednání Rady [redacted] její postup nechápou, neboť Rada by měla postupovat s péčí řádného hospodáře. Diví se, že se všech devět členů zdrželo hlasování. Závěrem říkají, že ještě není konec, že to pondělí platí a bude další kolo.

84. R [redacted] Z [redacted] dodal policejnímu orgánu výpisy ze svého bankovního účtu, na který mu přichází výplata od [redacted] a to za období od května roku 2014 do dubna roku 2015. *Soud ve výpisech nenašel takový výběr z účtu svědka, který by korespondoval s vyplacenou odměnou a naznačoval možnost tzv. vratky odměny.* Ve výpisech z bankovního účtu [redacted] K [redacted], na který dostával výplatu včetně případných odměn od [redacted] státní zástupce ani soud nenalezl výběr, který by odpovídal vratce odměn ve výši 125.000,- Kč. Obdobné výběry nebyly zaznamenány ani z jiných účtů. Obžalovaný K [redacted] předložil soudu i další výpisy ze svého účtu, kdy je patrné, že dne 13.01.2015 vybral v hotovosti částku 30.000,- Kč, když téhož dne na účet obdržel od [redacted] na účet 210.864,- Kč, dne 16.06.2014 vybral v hotovosti 65.000,- Kč, když 13.06.2014 obdržel od [redacted] na účet 266.246,- Kč, a dne 15.01.2014 vybral v hotovosti 70.000,- Kč, když dne 14.01.2014 obdržel od [redacted] na účet 426.678,- Kč.

85. Soud provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr.řádu.

86. **Z uvedených důkazů má za prokázané, že [redacted] H [redacted] dlouhodobě usiloval o koupi [redacted], přičemž byl připraven za tento objekt zaplatit značně vysokou částku. Z důkazů však nevyplývá, na základě čeho (jakých informací či úvah apod.) přišel s nabídkou 33.000.000,- Kč, zda a kdo případně mu tuto částku poradil. (Tuto informaci mohl dostat od obžalovaného [redacted] K [redacted], o čemž ve svém trestním oznámení hovořil [redacted] D [redacted]. Toto ale zůstává na úrovni pouhých dohadů).**

87. Je naprosto logické, že dlouhodobý zájemce [redacted] H [redacted] měl zájem na úspěšném průběhu výběrového řízení včetně samotné koupě nemovitosti, a přes svého dobrého známého [redacted] B [redacted] se o celou věc intenzivně zajímal. Soud na rozdíl od státního zástupce neshledává všechny výpovědi svědka [redacted] D [redacted] za konzistentní. Naopak soud zaujala skutečnost, že když byl tento svědek slyšen v přípravném řízení za účasti svého právního zástupce, začal tvrdit, že [redacted] K [redacted] mu ukázal dvě obálky a uvedl, že jedna je pro něj, až poté, co se mimo výslechovou místnost poradil se svým zástupcem. Ani nahrávka rozhovoru mezi [redacted] D [redacted] a [redacted] K [redacted] neprokazuje, že by [redacted] H [redacted] předal úplatek [redacted] B [redacted] a ten následně prostřednictvím [redacted] K [redacted] [redacted] D [redacted] [redacted] K [redacted] uvádí, že se s [redacted] H [redacted] zná přes [redacted] B [redacted] a i s tím se sešel pouze dvakrát. Dále se s ním scházet nechtěl. To, že má někdo něco posichrované, že půl milionu dostane J [redacted], říká v nahrávce pouze [redacted] D [redacted], který však ve své výpovědi tvrdil, že toto zná od [redacted] K [redacted], aniž by to však kdykoliv jindy [redacted] K [redacted] prokazatelně (zaznamenaně do nahrávky či protokolu o výslechu)

uvedl. V průběhu nahrávaného rozhovoru se [redacted]. D [redacted] snaží, aby z [redacted] K [redacted] „dostal“ ty správné odpovědi, ale v podstatě z úst [redacted] K [redacted] soudce slyšel pouze příslib, že zorganizuje druhou předávku, pokud by H [redacted] vyhrál. Rozhodně z dikce této nahrávky nelze bez důvodných pochybností dovodit, že by v ní [redacted] K [redacted] potvrdil, že od obžalovaného [redacted] H [redacted] prostřednictvím obžalovaného [redacted] B [redacted] obdržel částku 250.000,- Kč, ze které polovina připadla obžalovanému [redacted] K [redacted] a druhá polovina byla určena pro [redacted] D [redacted]. Z nahrávky rovněž nelze bez důvodných pochybností dovodit, že obžalovaný [redacted] B [redacted] měl obdržet od [redacted] H [redacted] celkem 500.000,- Kč, natož, že sám přijal úplatek ve výši 250.000,- Kč. *(K čemuž dospěl i sám státní zástupce, když uvádí v obžalobě, ale i v závěrečných řečech, že proto [redacted] B [redacted] pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku stíhán není.)*

88. Rovněž z telefonních odposlechů není možné bez velmi silných pochybností dovodit, že pro generálního ředitele byla určena jakožto první polovina úplatku částka ve výši 125.000,- Kč, pro jeho náměstka [redacted] K [redacted] rovněž. Svědek [redacted] D [redacted] uvedl, že [redacted] K [redacted] měl u sebe dvě totožné obálky, přičemž jednu si ponechal a druhou předal oznamovateli, až poté, co se v průběhu výslechu v přípravném řízení radil se svým právním zástupcem. I ve výslechu v hlavním líčení toto neuváděl spontánně na samém počátku výslechu, ale až v jeho průběhu, kdy již hovořil o tom, co se v kanceláři [redacted] K [redacted] odehrálo. Je tedy otázkou, nakolik si svědek, který měl v inkriminovaném období po operaci mozku velké zdravotní problémy (uvedl on sám i svědci), byl toto schopen sám zapamatovat, a nakolik mu tato myšlenka byla podsunuta někým jiným.

89. Z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, je zřejmé, že [redacted] B [redacted] se zná s [redacted] H [redacted] a [redacted] K [redacted] kteří se naopak příliš neznají. Z hovorů je patrné, že zájem [redacted] B [redacted] na věci je značný, z rozhodnutí Rady [redacted] je velice rozladěn. V jednom telefonátu dokonce hovoří v množném čísle, tedy že „vyhráli výběrové řízení a že zaplatili částky 100.000,- Kč a 1.000.000,- Kč“. Soud však na rozdíl od státního zástupce není toho názoru, že by se stavěl do role obchodního partnera [redacted] H [redacted]. Jeho výroky jasně svědčí o tom, že jej celá věc zajímala, to lze však velmi jednoduše vysvětlit tím, že dlouhodobě kritizoval způsob schvalování výsledků výběrových řízení Radami [redacted] jako zcela nevhodný, když o ekonomických věcech rozhoduje orgán, který není nijak právně ani trestně odpovědný za svá rozhodnutí ani za hospodaření předmetných institucí. Dne 29.04.2015 v 15.04 hodin, tedy krátce po skončení zasedání Rady [redacted] volá [redacted] K [redacted] jenž byl zasedání přítomen, o výsledku hlasování právě [redacted] B [redacted], který reaguje zcela spontánně a právě v tom duchu, že podobný způsob rozhodování rady už dlouhodobě kritizuje. Nelze z tohoto rozhovoru bez důvodných pochybností dovodit, že by [redacted] B [redacted] měl o výsledek hlasování Rady jiný než profesní zájem (rozhovor a vyjádření obžalovaného potvrzují, že opět došlo k tomu, před čím obžalovaný dlouhodobě varoval).

90. V řízení tak soudce mohl mít za prokázáno, že obálku s částkou 125.000,- Kč předal [redacted] D [redacted] přesně nezjištěného dne [redacted] K [redacted] kterého usvědčují čtyři daktyloskopické otisky, avšak pouze na obálce.

91. Podle soudu je pravděpodobné, že jmenovaný tuto skutečnost ze spisu zjistil, načež se hájil obhajobou o povinném odvádění poloviny čistých odměn generálnímu řediteli. Tato obhajoba však byla výpověďmi svědků i obstaranými listinnými materiály (výpisy z účtů) vyvrácena. K výpisům založeným [redacted] K [redacted] před hlavním líčením soud uvádí, že pokud obžalovaný dne 13.01.2015 vybral v hotovosti částku 30.000,- Kč, když téhož dne na účet obdržel od [redacted] na účet 210.864,- Kč, dále dne 16.6.2014 vybral v hotovosti 65.000,- Kč, když 13.6.2014 obdržel od [redacted] na účet 266.246,- Kč, a dne 15.1.2014 vybral v hotovosti 70.000,- Kč,

když dne 14.1.2014 obdržel od [REDAKCE] na účet 426.678,- Kč. Pak korelace mezi prvními dvěma výběry a došlými částkami je ve zcela jiném poměru, než je tomu ve třetím uvedeném případě.

92. Daktyloskopické stopy sice korespondují s výpovědí [REDAKCE] D [REDAKCE], nelze však bez důvodných pochybností dovést, že by korespondovaly s provedeným sledováním osob a věcí či s realizovaným odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu. Z nahrávky hovoru mezi [REDAKCE] D [REDAKCE] a [REDAKCE] K [REDAKCE] je zřejmé, že někdo přinesl obálku v časopisu, nelze však dovést, že by se jednalo o více obálek, nadto obálek s penězi a tím předávajícím byl [REDAKCE] B [REDAKCE]. Otisky [REDAKCE] E [REDAKCE] a [REDAKCE] H [REDAKCE] ani jeho ženy naopak nebyly na obálce ani penězích zjištěny. To, že peníze v obálce představovaly úplatek a že obdobnou obálku obdržel i [REDAKCE] K [REDAKCE], je prokazováno pouze výpovědí [REDAKCE] D [REDAKCE]. Jeho výpověď zejména ohledně druhé obálky je však značně nevěrohodná a nadto zůstává zcela ojedinělým důkazem v podstatě pouze proti obž. K [REDAKCE], když další, toliko nepřímé důkazy, již nejsou způsobilé děj popsany ve výroku obžaloby prokázat.

93. [REDAKCE] D [REDAKCE] si nebyl schopen vzpomenout, kdy měl obdržet předmětnou obálku s penězi od [REDAKCE] K [REDAKCE]. Tento časový údaj stále měnil, což je s podivem, neboť pokud by jej tolik zaujalo oznámení, že se nejedná o vratnou zálohu, jistě by si to někam poznamenal, nebo se alespoň snažil blíže zařadit. Jednání [REDAKCE] K [REDAKCE] popsané v obžalobě nadto dále již nekonkretizuje žádný další z provedených důkazů. Soud je toho názoru, že ani výpověď tohoto jediného svědka obžaloby nepopisuje děj uvedený v obžalobě, natož aby bylo možno dovést jakýkoliv podíl obžalovaných [REDAKCE] B [REDAKCE] a [REDAKCE] H [REDAKCE] na takto popsaném ději.

94. Soud se rovněž nedomnívá, že by odborná veřejnost beze zbytku očekávala, že Rada Českého rozhlasu prodej [REDAKCE] schválí. *Někteří členové rady nebyli srozuměni s tím, že jediným kritériem výběru byla cena. Rozhodnutí všech hlasujících (jednotliví členové se pravděpodobně mezi sebou dohodli) zdržet se hlasování bylo reakcí na informaci předsedy Rady [REDAKCE] M [REDAKCE] S [REDAKCE], [REDAKCE], jemuž cca 10 dní před zasedáním [REDAKCE] D [REDAKCE], coby [REDAKCE], prozradil, že se o předmětné výběrové řízení zajímá policie. Více sice nesdělil, nicméně svědek [REDAKCE] S [REDAKCE], [REDAKCE], tuto informaci rozšířil mezi členy Rady [REDAKCE]*

95. Je otázkou, proč se všichni hlasování pouze zdrželi, *proč nehlasovali proti prodeji*, tato skutečnost však pro posuzování případu není rozhodující.

96. Nepřímé důkazy vedou k jedinému obžalovanému a to [REDAKCE] K [REDAKCE]. Pokud však jde o závěr Ústavního soudu, nelze pominout v této souvislosti i další důkazy, a to výpověď svědků [REDAKCE] E. P [REDAKCE] D [REDAKCE] R [REDAKCE] Z [REDAKCE] V [REDAKCE] K [REDAKCE], Z [REDAKCE] K [REDAKCE] B [REDAKCE] J [REDAKCE] M [REDAKCE], [REDAKCE] E. M [REDAKCE] S [REDAKCE], [REDAKCE], jakož i listinné důkazy, které byly u hlavního líčení provedeny, zejména záznam rozhovoru mezi svědkem [REDAKCE] D [REDAKCE] a obžalovaným [REDAKCE] K [REDAKCE] (záznam o sledování osob a věcí podle § 158d odst. 2 tr. řádu), odposlech a záznamy telekomunikačního provozu ve smyslu § 88 odst. 1 tr. řádu a odborné vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví daktyloskopie, výpisy z účtu obžalovaného [REDAKCE] K [REDAKCE]. Z těchto důkazů vyplývá, že obžalovaný [REDAKCE] K [REDAKCE] předal [REDAKCE] D [REDAKCE] obálku s částkou 125.000 Kč, přičemž na obálce byly nalezeny otisky prstů obžalovaného [REDAKCE] K [REDAKCE] a jeho obhajobu, že se jednalo o odvod poloviny čistých odměn generálnímu řediteli, vyvracejí výpovědi shora uvedených svědků a též výpisy z účtu tohoto obžalovaného.

97.

98. Pouhé podezření z úplatkářství na straně svědka D [REDAKCE] vedoucí k závěru, že úplatek

poskytli právě obžalovaní B [redacted] a H [redacted] by bylo paušalizováním, a závěry o jednání obžalovaného K [redacted] by se nepřipustně vztáhly i na zbylé obžalované, ačkoliv pro to není důkaz. Nelze zpochybňovat argumentaci Ústavního soudu ČR, který evidentně hodnotil důkazní situaci z hlediska obžalovaných B [redacted] H [redacted]. Svědci Z [redacted] K [redacted], B [redacted], M [redacted], a S [redacted] totiž o obžalovaném H [redacted] vůbec nehovoří. Ani odvolacím soudem v čl. 28 odůvodnění jmenované další důkazy nespojují obžalovaného H [redacted] s projednávanou věcí, spíše by se slušelo říci, že jej podezření zbavují (*typicky např. daktyloskopická expertíza*).

99. Obžalovaný K [redacted] tedy v souvislosti s vyhlášeným výběrovým řízením na prodej nemovitostí označených jako „[redacted]“ a tvořených pozemkem parcelního č. [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemkem parcelního č. [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemky parcelních č. [redacted] vše v katastrálním území [redacted], zapsaných na listu vlastnictví číslo [redacted] Katastrálním úřadem [redacted] katastrálním pracovištěm [redacted], jejichž vlastníkem je [redacted], se sídlem [redacted] [redacted] který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24. 02. 2015 a zveřejnil jej na webových stránkách [redacted] a v dalších médiích, jako [redacted], *kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři Mgr. art. P [redacted] D [redacted] nar. [redacted] částku 125.000,- Kč s legendou, že se údajně jedná o zálohu a že druhou polovinu obdrží [redacted] P [redacted] D [redacted] údajně poté, co ve výběrovém řízení uspěje jmenovitě kandidát H [redacted]*

100. Samosoudce Obvodního soudu vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že v předmětném skutku, pro který je obžalovaný K [redacted] stíhán, lze důvodně spatřovat přečin podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Shromážděné důkazy, jejichž kvalita a množství umožňují soudu učinit správná a úplná skutková zjištění totiž svědčí o tom, že obžalovaný v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu a s podnikáním svým nebo jiného přijmul úplatek. Objektem trestného činu přijetí úplatku je zájem na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věci obecného zájmu, jakož i zájem na ochraně podnikatelských vztahů před úplatkářstvím.

101. Jsou zde upraveny dvě alíne. První vychází z toho, že pachatel sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe nebo pro jiného přijme nebo si dá slíbit úplatek. Druhá je založena na tom, že pachatel sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s podnikáním svým nebo jiného pro sebe nebo pro jiného přijme nebo si dá slíbit úplatek. V rámci alínea 1 je klíčový pojem obstarávání věcí obecného zájmu. Pod obstarávání věcí obecného zájmu se zařazuje veškerá činnost, která souvisí s plněním úkolů týkajících se věcí obecného zájmu. Kromě rozhodování orgánů státní moci a správy jde také o jinou činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb. Vyžaduje se plnění úkolů, na jejichž řádném a nestranném plnění má zájem celá společnost či alespoň určitá sociální skupina. Obstarávání věcí obecného zájmu nelze ztotožňovat pouze s plněním úkolů spadajících do pravomoci úřední osoby. Výkon pravomoci úřední osoby je však vždy současně i obstaráváním věcí obecného zájmu. Obecný zájem nelze omezovat výlučně na veřejný sektor (IV. ÚS 143/2008). Tomuto vymezení podléhá i takové obstarávání věcí obecného zájmu, které je v souladu s právními předpisy, nicméně je za něj přislíben, poskytnut nebo vyžádán úplatek (např. urychlené vyřízení dané věci či jen vydání zákonného rozhodnutí). Pojem obstarávání věcí obecného zájmu zahrnuje činnosti spjaté s plněním společensky významných úkolů, a to činnost: a) osoby, která věci obecného zájmu sama obstarává a je přitom nadána rozhodovací pravomocí, nebo v případě obžalovaného K [redacted] –

K [redacted] a vlastně opakuje tvrzení K [redacted] o tom, že co mu měl říkat B [redacted]. Ani obžalovaný K [redacted] neuvádí nic o zapojení obžalovaného H [redacted]. Naopak, ve výše citovaném záznamu hovoru, potvrzuje, že s obžalovaným H [redacted] není v kontaktu.

106. O vině obžalovaného H [redacted] nesvědčí ani další důkazy, na obálce s penězi nebyly jeho daktyloskopické stopy, ani otisky jeho manželky, jeho jméno se nezmiňuje ani v záznamech hovorů. Baví-li se v záznamech s obžalovaným B [redacted] předmět jejich komunikace se netýká projednávané věci a na záznamu není nic o tom, že by zrušení výběrového řízení, tedy sdělení zásadní, bylo obžalovanému H [redacted] publikováno některým z obžalovaných (B [redacted] a K [redacted] se o zrušení bavili).

107. U zbývajících dvou obžalovaných nemohou výše uvedené důkazy vést ani ke konkrétnějším podezřením, natož pak, aby byly způsobilé vyloučit možnost, že se jednání uvedené v obžalobě vůbec nestalo. **Zároveň však nejsou způsobilé vyloučit reálnou možnost, že se vše odehrálo zcela jinak, než popisuje státní zástupce ve výroku obžaloby.**

108. Trestní řízení je ovládáno zásadami z ustanovení § 2 tr.řádu. Především jde o princip oficiality a legality, doplněný o princip obžalovací. Státní zástupce je ten, kdo má povinnost stíhat všechny trestné činy, o nichž se dozví, jedině státní zástupce může podat obžalobu k soudu. Pro účely dokazování je pak zásada oficiality doplněna zásadou vyhledávací, orgány činné v trestním řízení mají povinnost vyhledat všechny dostupné důkazy, tyto důkazy zajistit a provést, následně též vyhodnotit. Uvedená zásada tíží v řízení před soudem především státního zástupce, který je osobou, jež má prokazovat vinu obžalovaných. Obžalovaní v souladu se zásadou presumpce nevinu nejsou povinni důkazy vyhledávat, nejsou povinni prokazovat svoji nevinu, což je doplněno principem v pochybnostech ve prospěch (in dubio pro reo), tedy neprokázaná vina má stejné účinky jako prokázaná nevinu.

109. Připouští-li důkazy, které soud měl k dispozici a provedl je v hlavním líčení, i jiné možné či pravděpodobné varianty, je pak vždy nutno ve prospěch obžalovaných vycházet z varianty, která je obžalovaným ku prospěchu (princip in dubio pro reo). Soud v kontinentálním pojetí práva není v zásadě orgánem inkvizičním, aby prokazoval vinu obžalovaných. Nicméně zásada, že vinu obžalovaných v hlavním líčení má za úkol prokazovat státní zástupce, je doplněna povinností soudu, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí, jak vyplývá z ustanovení § 2 odst. 5 poslední věta tr.řádu. Soud se nespokojil s přečtením přepisů odposlechů telefonních hovorů a nahrávky rozhovoru mezi D [redacted] a K [redacted] a provedl důkaz rovněž přehráním uvedených záznamů, ač všichni obžalovaní souhlasili se čtením přepisů. Soud však již neměl k dispozici žádné další důkazy a ani povědomí o tom, že by bylo možno další důkazy opatřit, a proto bylo třeba hodnotit provedené důkazy, jak bylo rozvedeno shora.

110. Ani po výše uvedeném provedeném hodnocení důkazů se tak soud nemohl zbavit důvodných pochybností o správnosti závěru, jak jej rozvedl státní zástupce v obžalobě, resp. ve své závěrečné řeči. Soud nadále má uvedený skutkový děj popsany v obžalobě za nejpravděpodobnější, nicméně pouhá pravděpodobnost k uznání viny obžalovaných nepostačuje. Provedené důkazy již v předchozím řízení v podstatě naznačovali možnost tří verzí, ad 1) verze popsané v obžalobě, ad 2) verze K [redacted] o vratkách z odměn (dle názoru soudu vyvrácená tím, že na bankovkách nebyly jeho otisky a ani výběry z jeho účtu poměrově nekorespondují s vyplacenými odměnami a ad 3) jednalo se o nějakou pomstu ze

strany hlavního svědka a oznamovatele D [redacted], když bylo i svědeckými výpověďmi v hlavním líčení prokazováno, že tento zaměstnával v [redacted] svého [redacted] a na tuto skutečnost upozornil právě obžalovaný K [redacted] (tato verze se však nikterak nevztahuje k obžalovaným B [redacted] a H [redacted]).

111. Ani jednu z verzí není možné prokázat žádným dalším důkazem, žádnou svědeckou výpovědí ani listinou, když některé listiny i výpovědi svědků umožňují výklad dokonce ve prospěch více verzí. Proto má soud za to, že je třeba vycházet ze zásady in dubio pro reo, tedy ve prospěch jednotlivého obžalovaného (B [redacted] a H [redacted]) vzít za prokázanou verzi, která bude znamenat zproštění viny toho konkrétního obžalovaného (B [redacted] a H [redacted]), jak bylo naznačeno shora.

112. Pokud Městský soud v Praze uvádí, že výpověď svědka D [redacted] je důkazem přímým, lze souhlasit s takovým hodnocením snad jediné ve vztahu ke skutečnostem zjišťovaným z toho, co svědek bezprostředně slyšel a viděl, a takové skutečnosti se vzhledem k obsahu jeho svědectví mohly týkat toliko obžalovaného K [redacted], nikoliv však obžalovaného H [redacted]. Ve vztahu k obžalovanému H [redacted] je výpověď svědka D [redacted] důkazem nepřímým. Svědek D [redacted] čerpal své informace jediné z rozhovorů s obžalovaným K [redacted] a podle obsahu toho, co svědek vypověděl, vyplývá, že svědek D [redacted] slyšel od obžalovaného K [redacted], že obžalovaný K [redacted] slyšel od obžalovaného B [redacted] informaci o obžalovaném H [redacted]. Ve vztahu k němu, obžalovanému H [redacted] takto přímý důkaz nevypadá. To samé lze říci o hodnocení nahrávky hovoru mezi svědkem D [redacted] a obžalovaným K [redacted] coby přímého důkazu státním zástupcem. Ve vztahu k obžalovanému H [redacted] toliko tvrzení obžalovaného K [redacted], které mu mělo být zprostředkováno obžalovaným B [redacted].

113. Svědek by měl obecně vypovídat o skutečnostech, které bezprostředně vnímal svými smysly, tj. viděl je nebo slyšel. Svědek D [redacted] však konkrétně neřikal, že by něco viděl nebo slyšel, nýbrž že „*sem vyrozuměl, že se jedná o vědk pana H [redacted] (viz str. 6 protokolu o hlavním líčení ze 27.4.2016 „k dotazu předsedkyně senátu“), čímž učinil pro něj nepřípustný skutkový závěr, který v situaci, kdy vypovídal jako svědek, vykládal jako důkaz proti obžalovanému H [redacted], ačkoliv jako svědek skutečnosti uvedené ve svém závěru neviděl a neslyšel, ale domyslel si je. Obdobně svědek D [redacted] výslovně tvrdil, že mu „K [redacted] naznačoval, že je v kontaktu s panem B [redacted]“ a i v tomto případě svědek netvrdí, že něco přímo viděl a slyšel, ale činí výslovný skutkový závěr z myšlenkového závěru, pokud ale nešlo o svědkův pocit. Takový obsah výpovědi je zcela způsobilý k závěru o jeho nedůvěryhodnosti.*

114. Městský soud v Praze naznačuje, že svědek D [redacted] nemusel smlouvu o prodeji [redacted] podepsat, i kdyby obžalovaný H [redacted] zvítězil ve výběrovém řízení, a proto by měl obžalovaný H [redacted] zájem pojistit si uzavřením smlouvy úplatkem u svědka D [redacted]. Obdobně uvažoval odvolací soud i v čl. 27 odůvodnění, kde dovedl nejasnost skutkových zjištění z věty : „*soud se ujistil, že motivem obžalovaného H [redacted] měl být podle státního zástupce zájem uspět ve výběrovém řízení na prodej nemovitosti, a proto měl předat obžalovanému B [redacted] částku 250.000 Kč, což je opět v rozporu s provedenými důkazy u hlavního líčení, zejména s výpovědí svědka [redacted] P [redacted] D [redacted] který v tomto směru jednoznačně uvedl, že výběrové řízení již bylo ukončeno, vybrál jej obžalovaný H [redacted] který nabídl nejvyšší částku a měla toto ještě potvrdit Rada a podepsat předmětnou smlouvu o prodeji svědek [redacted] P [redacted] D [redacted]*“ Taková věta je však zcela se v souladu s pravidly elementární logiky, kdy po potvrzeném vítězství ve výběrovém řízení již obžalovaný H [redacted] neměl žádnou motivaci k poskytování úplatku, aby ve výběrovém

řízení uspěl. Pokud k tomu svědek D. uváděl, že výsledek výběrového řízení měla ještě potvrdit rada, a on následně podepsat smlouvu, pak je třeba říci, že žádné aktivity ve vztahu k radě nebyly zjištěny, a co se týká podpisu smlouvy, pak k té svědek D. uvedl, že si nepamatuje, „že by za dobu svého působení neschválil něco, co mi bylo Radou doporučeno“ (viz např. strana 7 protokolu o výsledku svědka D. z 20.11.2015 úplně naboře). Fakticky tedy možnost odepření podpisu svědkem D. nehrozila.

115. Ústavní soud zjistil, že obžalovaný H. měl zájem uspět ve výběrovém řízení na prodej nemovitosti, a proto měl předat obžalovanému B. částku 250 000 Kč určenou rovným dílem pro obžalovaného K. a pro zúčastněnou osobu svědka D. (představitelé vlastníka nemovitosti) s tím, že stejnou částku obdrží i po úspěchu obžalovaného H. ve výběrovém řízení. Poskytnuté peníze měly být zárukou, že obdarování nenaruší průběh výběrového řízení. Zúčastněná osoba si nějakou dobu poté, co obdržela obálku s penězi, uvědomila, že by mohlo jít o úplatek, a proto se po několika konzultacích obrátila na Policii České republiky, která věc začala šetřit, zúčastněné osobě umožnila zaznamenat rozhovor s obžalovaným K. a očekávala předání druhé poloviny peněz poté, co obžalovaný H. ve výběrovém řízení zvítězí (jeho nabídka byla výrazně nejvyšší); k tomu však nedošlo, neboť výběrové řízení bylo zmařeno postupem orgánu vlastníka nemovitosti, a to v důsledku snahy zúčastněné osoby o transparentní jednání. *Trestní řízení proto bylo vedeno zejména na základě výpovědi a audiozáznamu zúčastněné osoby.*

116. Soud se při rozhodnutí opřel také o závěr Ústavního soudu, ve kterém zdůraznil, že závěr o vině obžalovaného H. a obžalovaného B. a tedy o správnosti skutkové věty obžaloby, založený jen na zdokumentovaném rozhovoru zúčastněné osoby s obžalovaným K. není-li opřen o další důkazy, které by prokazovaly pravdivost všech informací v rozhovoru vyřčených, neodpovídá takový závěr požadavku § 2 odst. 5 tr. řádu. Z odůvodnění nálezu ÚS je podstatné, že i Ústavní soud zjistil, že obžalovaný H. měl zájem uspět ve výběrovém řízení na prodej nemovitosti, a proto měl předat obžalovanému B. částku 250 000 Kč určenou rovným dílem pro obžalovaného K. a pro zúčastněnou osobu svědka D. (představitelé vlastníka nemovitosti) s tím, že stejnou částku obdrží i po úspěchu obžalovaného H. ve výběrovém řízení. Poskytnuté peníze měly být zárukou, že obdarování nenaruší průběh výběrového řízení. D. si nějakou dobu poté, co obdržel obálku s penězi, uvědomil, že by mohlo jít o úplatek, a proto se po několika konzultacích obrátil na Policii České republiky, která věc začala šetřit, umožnila mu zaznamenat rozhovor s obžalovaným K. a očekávala předání druhé poloviny peněz poté, co obžalovaný H. ve výběrovém řízení zvítězí (jeho nabídka byla výrazně nejvyšší); k tomu však nedošlo, neboť výběrové řízení bylo zmařeno postupem orgánu vlastníka nemovitosti, a to v důsledku snahy zúčastněné osoby o transparentní jednání. *Trestní řízení proto bylo vedeno zejména na základě výpovědi a audiozáznamu D.*

Proto je na místě znovu připomenout námitku Ústavního soudu, tedy nejvyšší právní autority v této zemi, o tom, že závěr o vině obžalovaných B. a H. ve věci nelze učinit bez důvodných pochybností („závěr o vině obžalovaného H. a obžalovaného B. a tedy o správnosti skutkové věty obžaloby, založený jen na zdokumentovaném rozhovoru zúčastněné osoby s obžalovaným K. není-li opřen o další důkazy, které by prokazovaly pravdivost všech informací v rozhovoru vyřčených, neodpovídá takový závěr požadavku § 2 odst. 5 tr. řádu „). Státní zástupce se na podporu prvé možnosti snažil vysvětlit řetězec důkazů o 4 článcích ad 1.) výpověď svědka D. zjevně nevěrohodnou a bez

relevantního obsahu, která je ve vztahu k obžalovanému H. nepříímým důkazem o jiném nepříímém důkazu (ve smyslu : a. D. říkal, že mu K. říkal, že ví od B., který to nepotvrzuje, a dál nic, b. svědek uváděl, co si domyslel, nikoliv čeho byl svědkem, c. svědek jednoznačně hovořil o ( ), ad 2.) záznam rozhovoru svědka D. s obžalovaným K. který je opět ve vztahu k obžalovanému H. nepříímým důkazem, ad 3.) obálka, na níž nejsou otisky obžalovaného H. ani obžalovaného B., ad 4.) záznamy telefonátů obžalovaného B. s obžalovaným K. a svědkem. M. kde však žádná informace o obžalovaném H. nezaznává. Uzavřený řetězec nepřímých důkazů s nimi ani netvoří výpovědi svědků (ti o obžalovaném H. nic nevyprávějí) a bankovních výpisů. Z výpisu z účtu K. vyplývá pouze to, že vždy téhož dne nebo pár dnů poté, co byla na jeho účet připsána odměna od ( ), si vybral určitou částku v hotovosti, jak je ostatně běžné, když zaměstnanci přijde na účet výplata, a ten potřebuje hotovost na běžné výdaje, protože ne vždy a všude lze platit kartou. Obžalovaný K. si takto v lednu 2014 za částky 426.678 Kč vybral 70.000 Kč v hotovosti, v červnu 2014 si z částky 266.246 Kč vybral 65.000 Kč v hotovosti a v lednu 2015 si z částky 210.864 Kč vybral 30.000 Kč v hotovosti. Všichni ostatní zaměstnanci popřeli, že by někdy generálnímu řediteli museli jakoukoliv část svých odměn vracet, jediný R. Z. o něčem takovém slyšel, ovšem slyšel to právě od K. který se mu o tom „někdy zmínil“. Výše uvedené částky navíc ani neodpovídají oné „polovině odměny“, jak K. uvádí na svou obhajobu. Tyto výpisy z účtů se však v žádném případě netýkají obžalovaného H. ani B.

117. Údajný řetězec nepřímých důkazů proti obžalovanému H. a potažmo B. je tedy ve skutečnosti tvořen jen ze dvou důkazů, a to výpovědi svědka D. a záznamu jeho hovoru s obžalovaným K. (které Ústavní soud ve svém hodnocení zohledňoval) a takže logicky není sto být podkladem pro závěr o vině obžalovaného H. a B. bez pochybností.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Praha 07.10.2021

JUDr. Milan Rossi, v.r.

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Krákorová Petra